

PÁREK

časopis Knihovny města Ostravy

Život na lednici – Alice KUIPERS

Klárka je v pubertě, truceje, chodí do školy a věčně lítá po kamarádech jako většina teenagerů. Její matka zase od rána do noci pracuje, takže se doma často ani nepotkají. Jejich společný život se proto z velké části odehrává – na lednici.

Čáry– Rjú MURAKAMI

Děj jeho románu Čáry se odehrává v současném nočním Tokiu a neschází v něm šířavá kritika dnešní japonské konzumní společnosti, scény plné brutálního násilí a sexu, ale také úvahy o lidské osamělosti, lásce a přátelství.

Jak si žijí nebožtíci– Mary ROACH

Tato kniha je neobvyklou, fascinující výpravou do zvláštního života našich těl po smrti. Teprve tehdy, jak Mary Roachová s humorem dokazuje, přichází ta pravá zábava. Mrtvé tělo je podmínkou životodárných transplantací, zajímavým obchodním artiklem na černém trhu, studijním materiálem, rituální pomůckou, potravou, palivem.

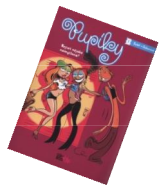
Fakta o Finsku – Erlend LOE

Další román oblíbeného norského autora Erlenda Loea, který vychází česky, plyne jako voda, jako voda ovšem neplyne plnění úkolu, který na sebe vzal jeho hlavní hrdina trpící fobií z vody – napsat brožuru o Finsku, jež by měla do této krásné země přilákat statisíce Norů, když o Finsku vůbec nic neví, nikdy tam nebyl, a co se týče cestování, je toho názoru, že lidé by se měli zdržovat raději doma.

Beton, kosti a sny– Pavel RENČÍN

Deset let uplynulo od chvíle, kdy Pavel Renčín vydal svou první povídku. Tento sborník je výběrem toho nejlepšího, co za tu dobu napsal. Každá z povídek je sklíčkem pestré mozaiky – jedna vás zamrazí, druhá překvapí a třetí zanechá prchavou lítostí.

Pupíky 1. - Delaf - Dubuc

Jeden z nejprodávanějších francouzských komiksů posledních let a překvapení evropského trhu s komiksy vůbec líčí s nadsázkou příhody tří kamarádek. Jedna z nich je bezmála jako princezna z pohádky s dobrým srdcem a nezištnou, nezáludnou povahou, zatímco druhé dvě se chovají někdy jako ty nejpodlejší čarodějnice.

Magnesia Litera 2010
-výsledky-

Bibliobox
novinka pro ostravské čtenáře

RECENZE

Život na lednici (1-1.813)

Alice Kuipers

Často se mi nestává, že bych se tak diametrálně zmýlil v otázce námětu knihy. Ale „Život na lednici“ k takovým titulům patřil. Knihu napsala mladá anglická autorka Alice Kuipersová (*1979) žijící od roku 2003 v Kanadě. Byla to její prvotina, kterou vydala v roce 2008 pod anglickým názvem „Life on the Refrigerator Door“. Podle anotace to má být román nezvyklý v tom, že je psaný jako vzkazy psané na lístečky na lednici. Má to být taková nezvykle pojatá konverzace mezi matkou a její patnáctiletou dcerou Klárkou. Podle obálky a i hrdinek jsem se původně domníval, že tu půjde o klasický duel matky a její pubertální dcery. Možná to bude někdy na nervy, někdy k pláči, ale spíše jsem to tipoval na příběh psaný v lehčím stylu, možná i humorně laděný. Byl jsem zvědavý, jak se bude vlastně číst kniha psaná ve vzkazech. K mému překvapení to nebylo nic nesmyslného, člověka spíše udivilo, jak jinak vyzní emoce v tomto podání a nadchlo, jak rychle se taková kniha čte, když vlastně na jedné straně je pouhých pár krátkých vět. Z počátku takto vytvářený příběh naplňoval mé představy. Možná Klárka byla na mne až moc poslušná pubertáčka, která jen sem tam nechtěla jít do obchodu, či stále škemrala o větší kapesné. Ale s přibývajícemi stránkami, nebo bychom měli říci vzkazy, se najednou začala atmosféra příběhu měnit. Matka pracuje jako doktorka v porodnici, je rozvedená, a proto se s dcerou nejčastěji domlouvá pomocí vzkazů. Celé její vyprávění je spíše založené na tom štěstí přivádět děti na svět. Ale tak v třetině knihy najednou přiznává, že někdy některé dítě, o kterém ráda vypravovala Klárce, náhle zemře, že slavná trojčata pravděpodobně čeká obdobný osud atd. Kniha najednou vyvolává jinou atmosféru. A do toho matka začíná pocíťovat i zdravotní problémy, nahmatala si na prsu bulku. Od tohoto okamžiku příběh začíná zcela měnit svoji tvář. Z knihy o soužití matky a dcery se stává příběh o boji se smrtelnou nemocí. Na webu v cizině často narazíte na názor, že to je vlastně jiná či jednodušší verze slavného románu o umírání „Úterky s Morriem“ od M. Alboma. Což díky celkové náladě i podobnému závěru bych taky konstatoval.

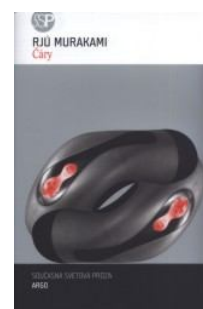
Kniha byla v roce 2008 nominována na The Carnegie Medal in Literature. A jak je v dnešní době zvykem, titul, o kterém se mluví, má i svoje webové stránky. Stránka této knihy www.refrigeratordoor.ca je velmi zajímavě podaná, a kdo chce, může na ní nechat lístek přilepený na dveřích od lednice.

V překladu Ludmily Janské vydalo nakl. Metafora.

BoboKing

Čáry (2-3.4149)

Rjú Murakami

Když se člověk podívá po japonských titulech v češtině z posledních let, napadne ho možná jako mne, že příjmení Murakami je v Japonsku buď stejně rozšířené jako u nás Novák, nebo se tak musí jmenovat většina úspěšných japonských autorů. Kromě nejslavnějšího Haruki Murakamiho, který se už prý objevil v kandidátce na Nobelovu cenu za literaturu, je tu i autor manga komiksů Maki Murakami, a v neposlední řadě i Rjú Murakami.

Rjú Murakami (1952) je jedním z velkých jmen současné japonské literatury. Jeho náměty jsou ale značně kritické k dnešní japonské společnosti. Společnosti v kulturním i morálním úpadku. K jeho vyjádření používá notně neotřelý slovník, proto je často kritiky osočován až zbytečným cynismem, brutalitou a sexuální perverzností. To vše najdeme i v jeho druhém románu přeloženém do češtiny – „Čáry“ (orig. Rain, 1998). Děj této útlé knížky se odehrává během jedné chladné noci v Tokiu. V době, kdy „skončilo období hospodářské konjunktury“. Právě tento časový termín – „skončilo období hospodářské konjunktury“ – je jakým si opakovaně zdůrazňovaným odkazem na dobu, kdy Japonsko, a tedy i Japonci, změnili své chování, což v doslovu autor sám potvrzuje slovy: „Stejnou duchovní

prázdnotu jako u dívek ze sadomasochistických salonů, které vystupovaly v „Topazu“ (jeho povídce ze 70. let), lze dnes pozorovat jako cosi naprosto přirozeného ve všech společenských vrstvách.“

Příběh nemá jednu dějovou linii, a vlastně se nedá nazvat ani románem. Jsou to spíše jednotlivé příběhy pospojované do jedné čáry vinoucí se večerním Tokiem. Příběhy lidí, kteří se zcela náhodně setkávají. Hrdina jednoho příběhu potkává na konci náhodně další postavu, a my pokračujeme dál jejím příběhem. Tedy se dá říci, že nikdy neznáme pořádně ani začátek, ani konec osudů jednotlivých postav. Ale to snad nemá žádnou roli v knize. Murakami se snaží jen o zobrazení ponurosti a prázdnoty dnešních Japonců. Snad jediné společné všem osudům v tomto řetězci příběhů je dávné násilí a týraní, fyzické či sexuální, kterého se hrdinové snažili útekem do Tokia zbavit, ale nakonec ho zde najdou taktéž, a jakoby přejímají sami aktivní roli.

Knih je vlastně směsí všech myslitelných násilností, brutality a sexuálních úchylek. Proto si myslím, že mnozí čtenáři už po prvních stránkách budou trochu šokováni. Musíte se obrnit na texty jako „... *týhle holce není třeba rozbíjet obličej, dokud zase nebude při vědomí, pomyslel si. Kámen dopadal na zuby s takovou silou, že létaly jiskry*“, nebo jakoby ze světa hardcore porno „... *Júko spolykala jeho sperma, a zatímco si v duchu říkala, že je těžké si povídat, když má celou pusu ulepenou od semene, ...*“ V tomto stylu je psaná celá kniha.

Sám nejsem knihou příliš nadšený. Tématicky mi nějak nevadila, drsné, pornografické, ale nic nového pod sluncem. Ale už od poloviny knihy mi to neustálé cyklické opakování násilí a sexu začalo nudit, ztrácet na čtivosti. Byl to spíše námět na povídku, kterou by autor podal svoji představu o stavu společnosti. O nemorálnosti a apatii k čemukoliv. O cestě krutosti jako jediné terapie.

Na překladu pracoval Jan Levora, uznávaný překladatel z japonštiny, který doplnil knihu i množstvím vysvětlivek z reálií Japonska. Vydalo nakl. Argo v roce 2009.

BoboKing

Jak si žijí nebožtíci (2-6.5135)

Mary Roach

Těžko bychom našli tabuizovanější téma v dnešní západní společnosti, než je smrt. Až někdy do 19. století jev zcela normálně začleněný do běžného životního procesu společnosti, který se teprve někdy v druhé polovině 20. století se stal ... „nežádoucím“, „přehlíženým“? Společnost se stala silně materialistickou a náboženství se odsunulo na vedlejší kolej. Dnešní lidé mají značné problémy s pojmem „smrt“ či „umírání“. Je to jev, kterým se dnešní člověk moc nechce zabývat, nechává to na nemocnicích, hospicích, domovech důchodců a v konečné fázi na pohřební službě. Knížka americké autorky Mary Roachové (*1959) se nezabývá přímo smrtí či umíráním, ale tím, co se děje až po tom. A není to ani hledání důkazů o posmrtném životě či reinkarnaci. M. Roachová k tomu přistupuje čistě z materialistického pohledu, tedy co se děje s tělem po smrti. Jak už naznačuje podnázev – „Využití lidských ostatků ve vědeckém výzkumu“ – bude to průvodce pro otrlé čtenáře. Tedy téma děsivé, ale napsané provokativně, s respektem, a hlavně s VTIPEM!

Ano, není to žádná (nudná) vědecká studie pro studenty lékařských fakult. Autorka je novinářka, která projela celý svět a hledala něco nového, o čem by mohla napsat. A tak se vrhla na téma využití mrtvol ve vědeckých pokusech. A že škála využití je široká, dokazuje množství kapitol v této knize. (A to jsou jen ty, které autorka sama viděla.) Začíná prvními operacemi a pitvami, které se konaly jako veřejné atrakce k děsnému utrpení pacienta. Věděli jste, že první operace v anestézii se konaly až v druhé polovině 19. století! Předtím si pacient musel všechna říznutí, trhání, dloubání a šití užít pěkně na živo. Taky přeživších tuto léčbu bylo velmi málo. Hned následuje oblíbené frankensteinovské téma zlodějů lidských těl. A po tomto úvodu se už vrhneme na všechny ty lékařské i nelékařské pokusy s našimi nebožtíky.

Jako první nám byl nabídnut výlet na pozemek knoxvillské University Tennessee, kde mají hájek určený k rekreování mrtvol. Je to výzkum rozpadu lidského těla v různých venkovních podmínkách. Zde

narazíte na pojmy jako „kuřecí polévka“, což je jedno „profesně“ nazvané stádium rozpadu (po několika dnech rekreování mrtvol) atd. Pak se podíváme na pokusy v bezpečnosti aut, kde ne vždy jsou plastové figuríny schopné podat dostatečný výkon. Další zajímavou kapitolou je vyšetřování a testování mrtvol po velkých leteckých neštěstích. Jestli došlo k fragmentaci těl (odborný termín pro pojem roztrhání na kusy), či jen k ožehnutí (intenzivní žár způsobil nitrolební var s následným puknutím lebky) atd. Armádní pokusy s figurínami moc efektní nejsou, jen skutečné lidské tělo ukáže, co dokáže dobrá zbraň či střela. Zvláště když nás provází odborník s filozofií, že nepřítele je nutné zničit, ne jen ochromit. A přes praktiky pohřebních služeb se dostaneme až k neuvěřitelným pokusům s transplantacemi odříznutých hlav či mozků.

Jak je vidět, kniha nebude žádnou procházkou pro emočně labilní čtenáře. Přiznám se, že pár dní jsem k jídlu nechtěl manželčinu jinak výbornou slepičí polévku. Přesto je to tak skvěle napsaná publikace, že se nedala odložit. Z čtenářského hlediska vidím úspěch v tom, že autor není žádný lékař. Je to novinářka, která umí psát a hlavně ptát se na věci, na které se i ona někdy styděla zeptat. Nejde o chladný soupis latinských lékařských termínů, u kterých bychom nevěděli ani, o co jde. Kniha se čte jako příběhy, s vtípem a nadhledem, ale přesto s respektem.

Z anglického originálu „Stiff: The Curious Lives of Human Cadavers“ přeložila Petra Pachlová. Vydalo pražské nakladatelství Dokořán v roce 2009.

BoboKing

Fakta o Finsku (2-3.4666)

Erlend Loe

Knihy „Doppler“, „Naivní.Super“ či „Ryba“ jsou všechno tituly, které mají jedno společné – norského autora Erlenda Loeho (1969). Mám to štěstí, že všechny se mi dostaly „do rukou“ a mohl jsem si literární mistrovství tohoto populárního severského autora vychutnat.

Kdybych měl najít jedno slovo, které by jeho tvorbu nejvíce charakterizovalo, tak mi v hlavě bliklo ABSURDITA – absurdní logika, absurdní chování, absurdní činy, absurdní hrdinové. Možná se to těžko vysvětluje, ale je to pojem, který mi ke všem jeho knihám nejvíce pasuje. Nemyslím to jako termín spojený s fantastickými výjevy, ale s našim světem, který není vždy logický. A o nelogičnosti světa či jeho obyvatel pojednává snad ve všech svých knihách. Doppler chce žít v lesích, lovit a žít se bez peněz, pro nás absurdní, ale proč ne? V knize to jde. V „Rybě“, románu, který bych spíše charakterizoval jako dospělácká kniha pro děti, či dětská kniha pro dospělé, je absurdita jasným prvkem. A protože byla napsaná pro dětské čtenářstvo, je to více absurdita ve smyslu fantastická.

I nejnovější české vydání jeho díla, román „Fakta o Finsku“ (orig. Fakta om Finland, 2001), má k absurditě taky velmi blízko. Hlavní hrdina, opět bezejmenný, je svobodný muž v nejlepších letech, o kterém můžeme jen říci, že je to brožurkář. Termín mi doposud neznámý, který ale znamená člověka živícího se psaním reklamních brožurek. Už to samo je neobvyklé. Obchody ale moc nejdou, a tak přijme zakázku na reklamní brožuru o Finsku, která by přilákala davy Norů – turistů do této země tisíce jezer a rozsáhlých lesů. Absurdní je ale fakt, že náš hrdina se k Finsku nikdy ani nepřiblížil. Ale pro takového mistra brožurkáře to nebude snad velký problém. Ale problémy jsou. Nejen že má zakázaný vstup do knihovny, ale potřebl si nechal odtáhnout komunální službou auto a s tím je pak spojený problém, že milý hrdina se zamiluje. V době, kdy má podat intelektuální výkon na brožuru, velký problém. Ale to je možná silný pojem. Ona osoba, úřednice z odtahové služby, zvoucí se jen Sestra, se musí starat o mladšího bratra spolčeného se skinheady, který si říká po hrdinovi ze severských ság Skarphedin. Ovšem jeho největší problém je jeho fobie z vody. Slovíčko *plyne jako voda* se v textu objevuje snad na každé stránce.

Co čtenáře napadne hned po prvních stránkách, je otázka duševního zdraví hrdiny. Je to normální? Jeho myšlení, jeho logika, vše je divné, absurdní. Kromě vody, která plyne a vše mění a ničí, je vše ostatní v jeho světě nestálé. Lže, kdy se to jen hodí, kde se to jen hodí, a sám se do svých bajek zamotává.

Je to obdobné jako v autorových jiných dílech. Konfrontace něčeho jiného s naší realitou, z čehož pak vycházejí absurdní konce. Vznikají tak příběhy plné netradičního humoru, mistrně schovávaného ve střetech hrdinova světa se světem okolním.

Po stylistické stránce je to jednolitý text psaný v ich formě, který mi v mnohém připomínal texty B. Hrabala. Nekonečné dlouhé věty, ve kterých přechází z jednoho tématu k druhému. Ale hned na to heslovité větičky (*O Finsku. Pro Nory. O to jde.*) To za absence rozlišení přímé řeči. Text vypadá skutečně jako jeden slovní monolit.

Příběh se prezentuje jako humoristický román, což je možná trochu nadnesené. Jako „Doppler“ je to velmi specifický humor, při kterém až trochu mrazí. Všechny čtenářské příznivce Loeho, ale vůbec moderní severské literatury, kniha „Fakta o Finsku“ snad potěší stejně jako mne.

Za podpory nadace NORLA (Norwegian Literature Abroad) vydalo na konci roku 2009 brněnské nakladatelství VAKÁT v překladu Kateřiny Kryštůfkové.

BoboKing pro www.knihovnice.cz

Beton, kosti a sny (2-3.3754)

Pavel Renčín

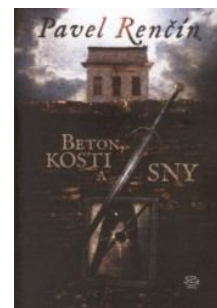
Začít recenzi emocionálním výkřikem: „To je prostě bomba!“ je asi zcela neprofesionální, ale nejsem žádný profesionální recenzent, a tak si to můžu dovolit.

„To je prostě bomba!“

A co způsobilo tento můj výbuch emocí? Povídková kniha „Beton, kosti a sny“ od českého autora Pavla Renčina (*1977). Nemůžeme říci, že je to nový začínající autor na české fantastické scéně. Svoji první povídku „Stvořitel“ napsal v roce 1999, která hned v prvním ročníku literární soutěže „O železnou rukavici lorda Trollslayera“ zabodovala a dostala se do sborníku „Drakobijci“, a tím začala spisovatelská dráha tohoto pražského rodáka. Do uvedené soutěže (a i dalších) přispíval dalšími novými výtvoři a získával další ocenění.

Sbírka „Beton, kosti a sny“ je výbor nejlepších příběhů, které autor za těch deset let napsal. A jako bonus speciálně pro tento titul je vložena i zatím nikdy nepublikovaná povídka „Balada krve“. O kvalitě knihy neříká jen její obsah, ale především v dnešní době, kdy se na našem knižním trhu dennodenně objevují desítky nových titulů, i její celkové zpracování. Když jsem vzal do ruky tuto knihu, splňovala všechno, co bych od ní čekal. Zajímavý obal, písmo, velikost, a jako „třešnička na dortu“ doslov. Což je jev, který se opět vrací do světa knih (i z žánru SFaF) a zase trochu zvyšuje její atraktivitu.

Když se začnete do první povídky, hned vám bude jasné, proč editor tohoto souboru Antonín K.K. Kudláč v doslovu jeho příběhy doplňuje termíny „...opravdu zvláštní, ...žádné omšelé žánrové rekvizity, ...křehece morbidní, ... spojoval krutost a nevinnost atd.“ Takto se totiž dá charakterizovat hned první (a vlastně většina ostatních) povídka „Jen tančí, nemluví, nespí“. Příběh unesené dívky, která musí roky v temné sklepní kobce psát a psát příběhy pro svého únosce. Nelze přesně říci, zda je to realita, zda sen, či zda u nás a teď. Není to ani fantasy, ani horor, ani psychologické drama, a přitom je to vše. Sám bych to nazval příkladem toho, čemu se dneska říká urban fantasy, městská fantasy. Druhá povídka „Loutkové divadlo“ se dá považovat už za horor založený netradičně na tématu holocaustu. Podle Kudláče vrchol jeho tehdejší tvorby. Do žánru hororu patří i bonusová povídka „Balada krve“, který bychom snad mohli nazvat až splatter horror. Temný a napínavý duchařský horor z dnešní Prahy, kde není nouze o krev. Dílo, pod které by se mohl s klidem podepsat i Stephen King. Za typické městské fantasy lze asi považovat další výbornou povídku „Ukolébavka pro město krys“. Nejblíže k „omšelym žánrovým rekvizitám“ má povídka Na křídlech zlatých draků“, ale tím bych jí „ublížil“, protože osud trpaslíka je jen příběhem na pozadí. Tím hlavním je hodnota přátelství v dnešní době. Možná by se dalo

řící, že je trošku sentimentální, ale nejspíše založený na smutné osobní zkušenosti. Ani o jedné z deseti povídek se nedá říci nic špatného.

Co především kromě autorovy neuvěřitelné fantazie činí z jeho příběhů neskutečný čtenářský zážitek, je jeho jazyk. Pokud bych mohl použít termíny z fantastiky, Renčín s nimi přímo kouzlí. Jeho schopnost vyjádřit slova pochopitelně, ale přitom za použití až básnických metafor, je skutečně excelentní, famózní. Umění pojmenovat i věci zcela reálné a banální fantaskními termíny a vytvářet tím zcela neuvěřitelně silnou atmosféru, s tím jsem se za ty roky proplouváním záplavou fantasy knih mnohokrát nesetkal.

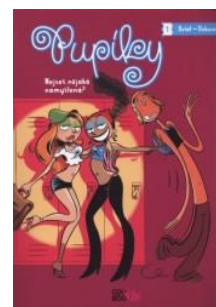
A jak jsem už řekl, nemalý podíl na „úžasnosti“ knihy má i editor Antonín K.K. Kudláč, který se podepsal už pod několik podobných sbírek (Orbitální šerloci, Punk fiction atd.).

Knihu vydalo v grafické úpravě J. Husáka a L. Bartla nakladatelství Argo v roce 2009.

BoboKing

Pupíky I. – Nejseš nějaká namyšlená? (3-9.1160)

Delaf - Dubuc

Frankofonní země patří k tradičním komiksovým velmocím. Proto u nich jen tak něco hladinu tohoto žánru nezvíří. Jedním z titulů, který v posledních letech v těchto zemích zaujal, stal se hitem, je komiksový seriál „Pupíky“ (orig. Les Nombres), který samostatně vychází od roku 2006. Je to dílo dvojice québeckých umělců – Delaf, neboli Marc Delafontaine (1973) – ilustrátor, a Dubuc, neboli Maryse Dubuc (1977), autorka námětu. Do dnešní doby vydali čtyři sešity, z nichž první s podnázvem „Nejseš nějaká namyšlená?“ (Pour qui tu te prends ?) vydalo nakl. CooBoo pro společnost Albatros Media na konci roku 2009.

Dá se říci, že to je v Česku vlastně první typicky dívčí komiks, který se tu dá sehnat. Hrdinkami příběhů je trojice středoškolaček, které se tváří, že jsou ty nejlepší kámošky na světě. Jenny a Viki jsou sexy krásky školy a celého okolí, zatímco Karin, nevýrazná dlouhá tenká nudle, je zdrojem jejich nemístných žertů, či spíše škodolibostí a provokací. Ale přesto jsou to nejlepší kámošky na světě. Příběh je vystaven na klasickém kontrastu, kdy Jenny a Viki jsou krásné, žádoucí, sebejisté, ale jinak blbě jako troky („Jaké je příjmení Kryštofa Kolumbus? Mrknu do slovníku“, „Nevíš, na kterém světadílu se nachází Jižní Afrika? Kouknu do učebky zeměpisu“), a Karin je naopak nevýrazná, zakomplexovaná dívka, která než hloupá je spíše příšerně naivní. Z tohoto směru vychází i ilustrace. Viki a Jenny jsou vyobrazené jako okaté, bělozubé, s poprsím v push-upce, a nepostradatelným znakem dnešních mladých slečen, tedy s odhaleným vrškem kalhotek typu tanga. Zatímco Karin je vyobrazena jako vysoká štíhlá „nudle“ zatím spíše tvarů po tatínkovi, která má s dotyčnou dvojicí společně hlavně to, že i ona má další typický znak dnešních slečen, tedy odhalený pupík.

Jednotlivé příběhy jsou sice ve své podstatě dosti hrubé (z pohledu dvojice Jenny-Viki), ale přesto jsou v pointách vtipné. Nemusíme si nalhávat, jedná se v nich o záležitosti, které pubertální dívky v tomto věku zajímají nejvíce, tedy randění, kluci a lásky.

Z grafického hlediska bych řekl, že ilustrace jsou moderní, tak trochu „předimenzované“, ale přesto pořád v mezích klasického komiksu.

Cílová skupina tohoto díla určitě bude mít z jeho četby větší požitek než já, který by vystupoval z pozice „trapného starocha“. Tím nemyslím ale jen dívky, protože příběhy pobaví určitě i kluky, kteří jsou nedílnou součástí světa „Pupíků“ (i když jsou zde pouze jako postavy myslící výhradně spodní částí těla). Překladačem tohoto šestačtyřicetistránkového dílka je Luděk Janda.

BoboKing

MAGNESIA LITERA 2010

MAGNESIA LITERA
NEJLEPŠÍ ČESKÉ KNIHY ROKU

Kniha roku *Petra Soukupová: Zmizet (Host)*

Litera za prózu

Ivan Matoušek: Oslava (Revolver revue)

Litera za poezii

Viola Fischerová: Domek na vinici (fra)

Litera za knihu pro děti a mládež

Iva Procházková: Nazí (Paseka)

Litera za literaturu faktu

Ivan Klíma: Moje šílené století (Academia)

Litera za nakladatelský čin

Dílo Milady Součkové (Prostor)

Litera za překladovou knihu

David Lodge: Nejtišší trest (Přeložil Richard Podaný, Mladá fronta)

Litera pro objev roku

Jiří Hoppe: Opozice '68. Sociální demokracie, KAN a K 231 v čase Pražského jara (Prostor)

Knižní klub cena čtenářů

Kateřina Tučková: Vyhnání Gerty Schnirch (Host)

Všechny vítězné tituly jsou v nabídce knihovny

BIBLIOBOX

Novou službu pro čtenáře zavedla od počátku dubna Knihovna města Ostravy. Do tzv. biblioboxu, který je umístěn před hlavním vchodem do knihovny na ulici 28. října, je možno vracet knihy i v době mimo otevírací dobu. Už první dny ukázaly, že je o novou službu této instituce velký zájem. Proto bude časem rozšířena i mimo hlavní budovu.

Bibliobox je zabezpečen tak, aby z něj knihy nikdo nepovolaný nemohl vytáhnout a naopak – aby do něj nebylo možno házet jiné předměty, například odpad. Knihy z biblioboxu pravidelně vyzvedávají zaměstnanci knihovny. Pokud ovšem čtenář vrátí knihu po uplynutí výpůjční doby, je postihován stejně jako v případě osobní návštěvy. Další samoobslužný bibliobox by se měl objevit v nejbližší době před pobočkou knihovny na ulici Dr. Martíňka v Ostravě-Hrabůvce.

Už z prvních dnů provozu biblioboxu vyplývá, že o tuto novou službu knihovny bude mezi lidmi zájem. Jak sdělila Miroslava Mikušková, vedoucí oddělení půjčovny pro dospělé, vrátí se denně tímto způsobem v průměru kolem 30 až 40 knih. Nejvíce knih – asi od 11 čtenářů - se vrátilo ve středu, kdy je dopoledne zavřeno.

(převzato z www.ostrava.cz)